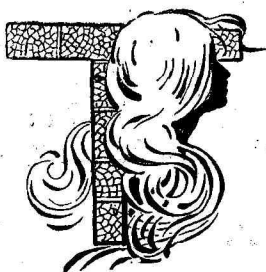

Η ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ ΚΑΡΛΟΤΤΑ ΤΟΥ ΣΑΞ - ΜΑΙΝΙΓΓΕΝ

(Προσωπογραφία Λέμπαχ).

ΤΟ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ 1906

Ο 1906 ὑπὸ φιλολογικὴν, καλλιτεχνικὴν καὶ ἐπιστημονικὴν ἐποψιν δὲν θὰ καταλάβῃ ἑσχωριστὴν θέσιν ἐν τῇ παγκοσμίῳ κινήσει. Τίποτε ἐξαιρετικὸν δὲν ἐσημείωσε. Προσπάθειαι, ἀπλαῖ

ἀπόπειραι ἐν τῇ ἐπιστημονικῇ ἐρευνῇ, καμμία ἐξοχος ἔμπνευσις εἰς τὴν τέχνην, ἡ φιλολογία βηματίζουσα ἐν τῇ κανονικῇ τῆς τροχίᾳ. Γεγονότα, ὧν ἡ ἐπίδρασις προώριστα νὰ παραμείνῃ ἐπὶ μακρὸν ὡς σταθμὸς προόδου ἢ ὡς ἄγγελος ἀναγεννήσεως, οὐδαμῶς ἐξεδηλώθησαν κατὰ τὸ ἔτος, τὸ ὁποῖον πρὸ ὀλίγου ἐκηδεύσαμεν.

* *

Ἐν Ἑλλάδι τὸ 1906 φιλολογικῶς, ὑπῆρξε ἔτος μετριωτάτης, ὑπὸ ποσοτικὴν τοῦλάχιστον ἐποψιν, παραγωγῆς. Ὀλίγιστα ἔργα πρωτότυπα ἐνεφανίσθησαν, ὁ μίκρός δ' αὐτῶν ἀριθμὸς ἀποδοτέος οὐχὶ εἰς πνευ-

ματικὴν στείρωσιν, ἀλλὰ εἰς τὴν ἑλλειψιν ὑποστηρίξεως τῶν ἐργατῶν τοῦ πνεύματος, οἵτινες ἔχουν ὅλην τὴν δύναμιν νὰ παραγάγουν, ἀλλὰ εἶνε ἡναγκασμένοι νὰ καταδικάζουν τὰ ἔργα των εἰς ἀφάνειαν, διότι σήμερον ἡ «πολιτισμένη» κοινωνία μας εἶνε τόσο ἀπορροφημένη ἀπὸ τὴν ὕλην, ἀπὸ τὸν συρμόν, ἀπὸ τὸν ἐγωϊσμόν, ὥστε δὲν σκοτίζεται καθόλου δι' ἐργασίας πνευματικὰς, ἢ μᾶλλον σκοτίζεται ἐμμένουσα εἰς τὸ σκότος τῆς ἡμιμαθείας τῆς καὶ ἐντροφῶσα εἰς τὸ φῶς τῶν πυγολαμπίδων τῆς πλουτοκρατικῆς ἀριστοκρατίας.

Εἰς κοινωνίαν τὴν ὁποίαν δὲν θέλγουν αἱ πτήσεις τοῦ πνεύματος καὶ τῆς τέχνης αἱ ἐμπνεύσεις, μάτην θ' ἀναζητήσῃ τις κίνησιν πνευματικὴν ἀξίαν λόγου. Ἐφ' ὅσον πολιτισμὸς θεωρεῖται, τὸ χρῆμα μόνον καὶ ὄχι τὸ πνεῦμα, θὰ πάσχῃ ἡ Ἑλλὰς ἀπὸ ἑλλειψιν χαρακτηρῶν καὶ ἀπὸ ἑλλειψιν προόδου.

Ἐν τούτοις ὑπῆρξαν καὶ μερικαὶ ἐξαιρέσεις ἀνθρώπων τῶν γραμμάτων, τοὺς ὁποίους δὲν ἀπέλιπεν ὁ ἔρως πρὸς τὴν φιλολογίαν καὶ ἡ ἐγκαρτέρησις. Καὶ οὕτω τὴν μονοτονίαν τῆς στασιμότητος διέκοψαν φωτεινὰ τινὰ μετέωρα.

Ἐν τῇ δημιουργικῇ φιλολογίᾳ, ἡ ποίησις ἀπέκτισε τινὰς ποιητικὰς συλλογὰς. Ὁ Μωρέας εἶνε Ἑλλήνων καὶ μολοντὶ ἐπιμόνων τὸν διεκδικεῖ ὁ Γαλάτης Παρνασσὸς θὰ περιλάβωμεν τὸν νέον ἔργον τοῦ εἰς τὴν Ἑλληνικὴν ἀπογραφὴν, τὰς «Στάνες» κριθείσας εὐμενέστατα. Τοῦ Σ. Μαρτζώκη ἐξεδόθησαν «Νέα ποιήματα», μᾶς ἐξαπέστειλε δ' ἐκ Βιέννης ὁ Δάμπρος Ἀστέρης τὴν πρώτην ποιητικὴν συλλογὴν τοῦ «Ἀπὸ τοὺς γύρους τῶν ρυθμῶν». Ὁ κ. Χρηστοδασίλης ἐξέδωκε τὴν τριλογίαν τῆς Ἀγάπης, ὁ Περγιαλίτης τὰ «Ὠραῖα» καὶ ἐτάραξε τὰ φιλολογικὰ νερά μετὰ τὰς ἀνορθογραφίας τοῦ Ὁ. Ἐβρότας, σκορπίσας νεκρὰ φιλήματα. Ἡ «Σκιὰς» τοῦ Δ. Τανταλίδου καὶ ἡ «Ρίμες» τοῦ Πελλερὲν καὶ οἱ «Ἀσφοδεοὶ» τοῦ Παπαδημητρά... κ.λ.π. εἶνε δειλὰ ἀπαρχαὶ καὶ πρῶτα τερετίσματα νεοσσῶν.

Τὸ διήγημα, εἰς τὸ ὅποιον ἐλλείψει γενναίας παραγωγῆς περιλαμβάνομεν καὶ τὰς χρονογραφικὰς ἐντυπώσεις, ἔσχε μόνον τρία τομίδια. Τὴν «Ζωὴν» τοῦ Δεϊλινοῦ τοῦ Παρορίτη, τὰ «Ἡπειρωτικὰ παραμύθια» τοῦ Χρηστοδασίλη καὶ τὰ «Φύλλα Ἡμερολογίου» τοῦ Καλογεροπούλου. Εἰς αὐτὰ δὲν δύναται βέβαια νὰ προστεθῇ ἡ παλαιὰ καὶ ἤδη ξαναζεσταμένη εἰς βιβλίον «Μαργαρίτα Στέφα» τοῦ Ξενοπούλου.

Ἡ μαλλιάρη φιλολογία — τὸ ἐξάμβλωμα αὐτὸ παρ' ἡμῶν τοῦ φιλολογικοῦ ἐκφυλισμοῦ — ἐτροφοδότησεν ἄρκετὰ τὴν σάτυραν. Οἱ μαλλιάροι ἔχουν εἰς τὸ παθητικὸν τῶν δύο δράματα: τὸ «Ἀνεχτήμητρον» τοῦ Χορν καὶ τὸ «Ἐσφάντωμα» τοῦ Κουλουδάτου, καὶ τρεῖς ἐξωφρενικὰς ὑπὸ γλωσσικὴν ἐποψὴν μεταφράσεις: Τὸν «Κύκλοπα» τοῦ Πάλλη, τὴν «Ἠλέχτραν» τοῦ Βαρλέντη καὶ τὸν «Ἀθώπινο μηχανισμόν» τῆς Παπαδόσκενας. Ὁ Ψυχάρης ἀνέλαβε νὰ μᾶς διασκεδάσῃ μετὰ τὸ β-ρομάντζο τοῦ τὴν «Ἀρρωστὴν δούλα» ! ! . ἡ ὁποία δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι θὰ γείνη δημοφιλὴς εἰς τὸν κόσμον τῆς κουζίνας.

Τὸ «Νέον Πνεῦμα» τοῦ Γιανοπούλου καὶ οἱ «Πανσλαυισταί» τοῦ Ἀναστασοπούλου — ἔργα δυσνάμεις — ἐκδοθέντα ταυτοχρόνως ἀπεικόνισαν τὴν ψυχὴν τοῦ Ἑλληνισμοῦ μετὰ ζωγραφικῆς τελειότητος καὶ περισσῆς εἰλικρινείας.

Ἡ Βιβλιοθήκη Μαρασλή ἀνελλιπῶς ἐσυνέχισε καὶ κατὰ τὸ 1906 τὴν ἐκδόσιν τῆς διὰ 50 εἰς τευχῶν. Ἐκτὸς τῶν ἔργων ἅτινα προηγουμένως εἶχον ἤδη ἀρχίσῃ ἐκδιδόμενα, νέα τοιαῦτα ἐφέτος προσετέθησαν τὰ ἑξῆς: «Ἡ Ἱστορία τῆς Ρωσικῆς λογοτεχνίας», ἡ «Ἱστορία τῆς Γερμανικῆς λογοτεχνίας», ἡ «Ρωμαϊκὴ Ἱστορία» τοῦ Μόμσε, ἡ «Ἱστορία τῆς Ἑλλάδος» τοῦ Χέρτσβεργ, τὸ Ἑκκλησιαστικὸν δίκαιον τοῦ Μιλᾶς, τὸ «Χρῆμα» τοῦ Δουμά, ὁ βίος τῶν Ζώων, ὁ Σύνδεσμος τῆς Εἰρήνης τοῦ Νοβικόφ, ἡ Γεωλογία τῆς Ἀττικῆς, ὅλα μεταφράσεις. Δύο μόνον ἔργα ἐξεδόθησαν ἐν αὐτῇ πρωτότυπα: τὰ «Θρακικὰ» τοῦ Ψάλτου, καὶ τοῦ Γλυκᾶ τὰ Θεολογικά, κλείουν δὲ τὴν ἐφετεινὴν σειρὰν τῆς εἰρημένης βιβλιοθήκης ἐπὶ τὰ κωμωδία, ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ μεταφρασθεῖσαι ὅλαι ὑπὸ τοῦ κ. Ἀγ. Βλάχου. Εἶνε λυπηρὸν διότι ἡ «Βιβλιοθήκη Μαρασλή» περιωρίσθη καὶ ἐφέτος εἰς μεταφράσεις καὶ δὴ ἱστορικῶν ἰδίως ἔργων, ἐνῷ ἠδύνατο καὶ ἔπρεπε νὰ ἐγισχύσῃ τὴν σύγχρονον Ἑλληνικὴν παραγωγὴν, ἐκ-

δίδουσα κατ' ἐκλογὴν τὰ ὠραιότερα πρωτότυπα ἔργα τῶν Ἑλλήνων λογογράφων τῆς τελευταίας τριακονταετίας. Ἀς ἐλπίσωμεν ὅτι ἡ φιλομουσία τοῦ Ἑλληνικοῦ Μαικῆνα τῆς Ὀδησσοῦ θὰ ἐπεκτείνῃ κατὰ τὸ 1907 τὴν εὐγενῆ προστασίαν τῆς καὶ εἰς τὴν παρηγκωνισμένην δημιουργικὴν ἐργασίαν.

Ὁ κ. Γ. Στρέϊτ μετὰ τὸ «Ἰδιωτικὸν Διεθνὲς Δίκαιον», ὁ κ. Τ. Ἡλιόπουλος μετὰ τὸ «Ποινικὸν δίκαιον», ὁ κ. Γιωτόπουλος μετὰ τὴν «Ἐξέλιξιν τοῦ Ποιν. δικαίου ἐν Ἰταλίᾳ» καὶ ὁ κ. Ζέγγελης μετὰ τὸ «Κοινοβουλευτικὸν Δίκαιον» προσέτεθηκαν ἄρτια ἔργα εἰς τὴν Νομικὴν φιλολογίαν. Ὁ κ. Ματθαίου-πουλος ἐξέδωκε τὰς «περὶ ὕλης θεωρίας», ὁ κ. Χ. Παπαδόπουλος «Ἱστορικὰς μελέτας». Ἐξεδόθη καὶ ἐφέτος ἡ «Ἐπιστημονικὴ Ἐπετηρίς» τοῦ Πανεπιστημίου, ἡ δὲ ἀρχαιολογία συγκατέλεξε εἰς τὰ ἐκλεκτὰ ἔργα τῆς τὴν «Ἐλευσῖνα» τοῦ κ. Φιλίου, καὶ τὴν περὶ τῶν «Χρονικῶν τοῦ Μωρέα» μονογραφίαν τοῦ κ. Ἀδαμαντίου.

Ἐγένετο περὶ τὰς δυσμὰς τοῦ ἔτους κάποιος λόγος καὶ διὰ τὸ βραβεῖον Νομπέλ, διὰ τὸ ὅποιον ἐνεθυμήθη καὶ τὴν πτωχὴν Ἑλλάδα ἡ Νορβηγία. Ἐσχάτως ἀπενεμήθη τοῦτο εἰς τὸν μέγαν Ἰταλὸν ποιητὴν Καρδούτσι, ἐπροτάθη δὲ κατόπιν ὑπὸ τῶν θαυμαστῶν τοῦ «Ρωμηοῦ» ὁ Σουρῆς ἵνα ὑποδειχθῇ οὗτος διὰ τὴν τιμητικὴν αὐτὴν ἐνδειξιν. Ἀλλὰ φαίνεται ὅτι τὸ βραβεῖον δὲν ἀφορᾷ, προκειμένου περὶ Ἑλλάδος, τὴν φιλολογίαν καὶ ἐστὶ ὁ Σουρῆς δὲν θὰ γίνη διεθνὴς, ἀλλὰ θὰ μείνῃ γνήσιος... Ρωμῆος.

Ὁ περιοδικὸς τύπος εἶδεν εἰς τὴν χορείαν τοῦ τὰ «Ἠλύσια» περιοδικὸν μεταφραστικὸν ἐκδιδόμενον ἀγὰ μακρότατα διαλείμματα. Αἱ ἐφημερίδες ἐκῆδυσαν, ἀδόξως ἡττηθεῖσαν, τὴν «Νίκην», ἐνεφανίσθη ἡ «Ἀλήθεια», ἐφυτοζώησεν ἡ «Κοινωνικὴ» καὶ ἐθορύβησεν ὁ «Κρότος».

Τὸ Πανεπιστήμιον ἀπέκτησε πέντε νέους καθηγητάς, τοὺς κ. κ. Ἀραβαντινόν, Σκουφόν, Β. Αἰγινήτην, Ζέγγελην καὶ Μαλανδρίνον. Ἐσχάσαν ὁμῶς τρεῖς: τὸν Παπαδόπουλον, τὸν Δημαράν καὶ τὸν Χρηστομᾶνον.

Ὁ θάνατος μᾶς ἐστέρησε τῆς Ἀλεξάνδρας Παπαδοπούλου καὶ τοῦ Μαυρογιάννη. Ἡ Εὐρώπη ἔχασε δύο ἐξόχους κορυφὰς φιλολογικὰς, τὸν Ἴφεν καὶ τὸν Βрунети́р. Ἀλλὰ καὶ ὁ θάνατος ἄλλων τινῶν πρέπει ἰδιαιτέρως νὰ σημειωθῇ. Τοῦ Γερμανοῦ φιλόλογου Χάρτμαν, τοῦ Ἀγγλοῦ φιλόλογου Γκάρνερ, τοῦ Γάλλου ἱστορικοῦ καὶ Ἀκαδημαϊκοῦ Σορέλ, τοῦ Γερμανοῦ Ἑλληνιστοῦ Χάρτελ, τοῦ Ἑλληνιστοῦ ἐπίσης Χρίστ, τοῦ πρωτάνεως τοῦ ἐν Σικάγῳ Πανεπιστημίου Μπίκελ, τοῦ Γοίττεμπαχ καὶ τοῦ ἱστορικοῦ Μπάγιερ, τοῦ φιλοσόφου Χάριδαν, τῶν καθηγητῶν Λόνστικαλδ, Μπόλτσμαν, Τσέρμαν, Βάιτλινγκερ. Ἀπέθανεν ὁ μέγας φυσικὸς Κιουρή καὶ ὁ νομολόγος Μάγλερ.

Ἡ Ἀρχαιολογία ἀπώλεσε τὸν Βένδερφ διευθυντὴν τοῦ ἐν Βιέννῃ ἀρχαιολογικοῦ Ἰνστιτούτου, τὸν γραμματέα τῆς Γαλλικῆς ἀρχαιολ. σχολῆς Ἀθηνῶν Ἀνδρὲ καὶ τὴν τελευταίαν ἡμέραν τοῦ ἔτους τὸν Γάλλον ἐπιφανῆ ἀρχαιολόγον Βουρνούφ.

Δύο διαγωνισμοὶ κατὰ τὸ 1906 διεξήχθησαν. Ὁ τῆς Γλωσσικῆς Ἑταιρείας βραβευσθέντων τῶν Πρωτοδίκων καὶ Γούναρη, καὶ ὁ Παντελίδειος βραβευσθέντων τῶν κ. κ. Ἀμπελᾶ καὶ Δημητρακοπούλου.

Περὶ τὸ τέλος τοῦ ἔτους ἐνεφανίσθησαν καὶ τὰ

ἀπαραίτητα Ἡμερολόγια, κυψέλαι ἐν αἷς συναντᾷ τις ὅλα τὰ εἶδη τῆς φιλολογικῆς παραγωγῆς ἐν δημοκρατικῇ ἰσότητι. Τὸ 1907 παραλαμβάνει ἀπὸ τὸ λῆξαν ἔτος τὰ Ἡμερολόγια Σκόκου, Ἑγκυκλοπαιδικὸν καὶ Χατζηαράπη. Αἱ Καλάμαι, ἡ Σῦρος, αἱ Πάτραι, ἡ Σπάρτη, ἡ Σμύρνη καὶ ἡ Κύπρος εἶχον τὰ ἡμερολόγια τῶν.

Ἡ καλλιτεχνία στάσιμος. Ἐν τῇ μουσικῇ εἵχομεν τέσσαρας συναυλίας ἀξίας λόγου. Τῆς Φωκᾶ, τῆς Κρέμερ, τῶν Ροντέν καὶ τοῦ Νικολάου, ὅστις συχνὰ μᾶς ἐνθυμεῖται. Ἐνεφανίσθησαν δὲ δύο μικροσκοπικοὶ καλλιτέχνη τοῦ βιολίου: Ὁ ἑπταετής Weisgerber καὶ ὁ δωδεκαετής Γκέριγκερ. Ἰδρύθησαν πρὸς τούτοις καὶ δύο σύλλογοι, ὁ πρὸς ὑποστήριξιν τῆς Ἑθνικῆς δημώδους Μουσικῆς, καὶ ὁ τῶν διπλωματούχων τοῦ Ὁδείου Ἀθηνῶν, πρὸς ἐκλαίκευσιν τῆς μουσικῆς.

Ἐν ταῖς εἰκαστικαῖς τέχναις, εἵχομεν τὴν ταυτόχρονον ἵδρυσιν δύο καλλιτεχνικῶν συλλόγων, ἐνὸς περὶ τὸν κ. Ἰακωβίδην καὶ ἄλλου μὲ πυρῆνα τὸν κ. Λαμπάκην. Καὶ οἱ δύο σύλλογοι ἐπὶ τοῦ παρόντος καθεύδουν. Ἐκθέσεις εἵχομεν τρεῖς: Τοῦ Ἀμερικανοῦ Σίμσον, τῶν δεσποινίδων Φλωρᾶ-Λασκαρίδου καὶ τοῦ κ. Μποκατσιάμπη καὶ ἑνα θάνατον, τὸν τοῦ γλύπτου Ι. Καρακατσάνη. Ἡ Γαλλία ἐπένηθη τὸν θάνατον τῶν ζωγράφων τῆς Καρριέρ, Βρετόν, Λερού, Δερούσσω, τὸ Βέλγιον τοῦ Philippe, ἐπὶ μᾶλλον δ' ἐθρηνήθη ὁ θάνατος τοῦ Φλαμανδοῦ ζωγράφου Στέβενς. Ὡσαύτως ἀπέθανον οἱ γλύπται Δαυίδ, φὸν Γύμαν, Γμόνε καὶ οἱ ζωγράφοι Δαλέζι, φὸν Τσίχου, Ε. Ρίτολ, Τολέκυ (Οὐγγρος) καὶ Μάλι καὶ Φλίγεν (Βαυαροί).

Τὸ θέατρον ἐφετος δὲν εἰργάσθη καλά. Τὸ «Πολυθέαμα» μόλις εἶδε τὸ φῶς ἀπέθανε. Ἡ «Νέα Σκηνή» μὲ τὰ «Ἐυνά Φροῦτα», τὰς «Κυρίας Μογκοντέν» καὶ τῆς «Ἐσχωρισταῖς κρεβατοκάμαρας» συνεκέντρωσαν κόσμον, ἐθριάμβευσεν δὲ ὁ «Μαρα-

θώνιος δρόμος» καὶ ἔληξεν ἡ περίοδος μὲ τὴν καιμικοτραγικὴν ἀπαγωγὴν τῆς Κυβέλης Μυράτ.

Εἰς τὰ ἄλλα θέατρα ἐβάσιλευσεν ὁ Ὄθων εἰς διαφόρους ἐκδόσεις καὶ ὑπὸ ποικίλας μορφάς. Τὴν μετὰ θάνατον δόξαν τοῦ ἐκπτώτου βασιλέως ἐζήλωσε καὶ ὁ Καποδίστριας. Ἡ Ἑλλ. σκηνὴ ἀπεχωρίσθη τῆς δεσποινίδος Κοτοπούλη, ἀπελθούσης εἰς Παρίσιους, ἀφοῦ ὁ θιάσος τῆς μᾶς ἔδωκε μεταξὺ ἄλλων καὶ τὸ «Τοῦ Βίγκας» τοῦ κ. Πολέμη. Δύο ἡθοιοὶ ἀπέθανον, ὁ Τασόγλου καὶ ὁ Λοράνδος. Ὡς θεατρικὸν γεγονός δέον ν' ἀναφερθοῦν αἱ παραστάσεις τῆς χορευτρίας Κολόννα καὶ αἱ τῆς δραματικῆς ἡθοιοῦ Μπραντές.

Εἰς τὸν ἀπολογισμὸν ἰδιάζουσιν θέσιν κατέχει ὁ θάνατος μιᾶς περασμένης δόξης, τῆς Ριστόρη.

Εἰς τὸ δρέπανον τοῦ θανάτου τὰ γράμματα ἀπέτισαν τετραπλοῦν φόρον, ἀποθανόντων τοῦ ποιητοῦ Ζερμπίνη ἐν Σμύρνῃ, τοῦ μεταφραστοῦ καὶ ποιητοῦ Ζουφρὲ ἐν Πειραιεῖ, τοῦ ποιητοῦ Ἰωαννίδου ἐν Κωνσταντινουπόλει, καὶ τοῦ ἐν Καλάμαις δημοσιογράφου Ἀποστολάκη.

Εἰς τοὺς θανάτους αὐτοὺς δέον νὰ προστεθῇ καὶ ὁ τοῦ Γάλλου τὴν καταγωγὴν, ἀλλ' Ἑλληνας τὴν ψυχὴν καὶ τὴν ποίησιν, Λαφὸν καὶ ὁ τοῦ Ἑλληνοῦ Ἀσιανολόγου Ι. Καρολίδου.

Ἐν Εὐρώπῃ, ἡ δημοσιογραφία, τὸ θέατρον καὶ ἡ μουσικὴ ἔχουν οὐκ ὀλίγας ἀπωλείας. Ἀπέθανον οἱ δημοσιογράφοι Ἀδρεπᾶν, φὸν Φράγκ, Πρωτῦ, Βέρντερ, φὸν Φρύδμαν, Ζιετᾶλερ. Ὁ Νορβηγὸς ποιητὴς Κίλανδ, οἱ ποιηταὶ Χάρτ, φὸν Σάαρ, ὁ Ἰταλὸς δραματικὸς συγγραφεὺς Τζακόζα, οἱ μουσουργοὶ Σοναίχ, Βακερῶ καὶ ἡθοιοὶ ἡ Γαβριέλλα Κράους τοῦ Μεγάλου μελοδράματος τῶν Παρισίων, οἱ ἀοιδοὶ Γκούρα, ὁ Νέστωρ τῶν Γερμανῶν ἀοιδῶν Ἰούλιος Στόχκουεζεν, καὶ ὁ κλειδοκυμβαλιστὴς Δράϊτσον.

ΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ ΜΑΣ

ARY-RENE D'YVERMONT

ΤΑ νεοελληνικά γράμματα ἔχουν εὐτυχῶς ἐν Εὐρώπῃ τοὺς εὐγενεῖς ὑποστηρικτάς των. Ἐνῶ ἡμεῖς ἐν Ἑλλάδι οἱ ὀλίγοι τῶν γραμμάτων ἐργάται, ἄνευ συνδέσμου καὶ χωρὶς ἀγάπην, ἐργαζόμεθα ἀπομεινωμένοι, ἐν ἀπογοητεύσει οἱ πλείστοι — μακρὴν ἡμῶν, ἔκει ἔνθα ἀγνοοῦν ἐντελῶς τὴν νεο-

ελληνικὴν φιλολογίαν, εὐρλόγονται μῦθοι αὐτῆς, μετοχτετέοντες εἰς τὸ μέγα ἐκεῖ δημόσιον διὰ μελετῶν καὶ

διὰ μεταφράσεων τὰ ἐκλεκτότερα προϊόντα τῆς παρ' ἡμῖν λογογραφικῆς ἐργασίας.

Εἰς τὴν πρώτῃν γραμμὴν τῶν πεφωτισμένων αὐτῶν ἐργατῶν καταλέγεται καὶ ὁ ἐν Παρισίοις ἀπὸ ἐτῶν μόνιμως ἐγκατασταθεὶς κ. Ἀρ. Παρθένης, ὁ γνωστός ἐν Παρισίοις ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Ary-René d'Yvermont δημοσιογράφος καὶ συγγραφεὺς.

Ὁ κ. Ary-René d'Yvermont ἐγεννήθη τὸν Φεβρουάριον τοῦ 1873 ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, ἐκ πατρὸς ἑλλογτος τὸ γένος ἐξ Ἀγράφων, ἀλλ' ἐγκατεστημένον ἐν Ἐρμουπόλει. Ἡ μήτηρ του ἦτο Ἰταλὴ. Διήνυσεν τὰ ἐγκυκλοπαιδικὰ σπουδὰς του ἐν Αἰγύπτῳ καὶ ἐν Γαλλίᾳ, ἐνθα καὶ ἀνηγορεύθη Διδάκτωρ τοῦ Δικαίου. Συνειργάσθη κατὰ διαφόρους ἐποχὰς εἰς τὰς σπουδαιότερας ἐφημερίδας τῶν Παρισίων: «Le Matin», «Le Journal», «L'Echo de Paris», «La Patrie» κ.λ.π. Δηιθύνηεν τὴν ἐφημερίδα «Reveil d'Oise», ἐσχάτως δὲ κατέστη ἐκ τῶν κυριωτέρων συντακτῶν τῶν περιοδικῶν Revue Mondiale, L'Ame Latine, La Gerbe κ.τ.λ.

Ὁ συμπαθὴς συνάδελφος ἔκαμε πολυαριθμοὺς διαλέξεις ἐν Γαλλίᾳ πολιτικὰς καὶ φιλολογικὰς μὲ τὴν διακρίνουσαν αὐτὸν στωμύλλαν.

Ἀλλὰ καὶ ὡς συγγραφεὺς εἶνε ἐφάμιλλος τῆς φήμης του ὡς δημοσιογράφου. Εἶνε ὁ εὐφάνταστος καὶ γλαφυ-